

Εάν

δεν ζεις μέσα στο φως της αγάπης, αν πέσεις στην παγίδα να θεωρείς σημαντικά τα ασήμαντα, τότε γεύεσαι από τώρα τον χρόνο, σαν τον δυνάστη που σε οδηγεί σε ένα άχαρο τέλος.

Η χριστιανική ζωή, είναι μία ζωή χαράς και ελπίδος. Είναι μία ζωή θεμελιωμένη στην αγάπη. Διότι χωρίς αγάπη, δεν νοείται χριστιανική ζωή. Μόνο η αγάπη κατατρώνει την φθορά του χρόνου και μας εισάγει στον κήπο της αφθαρσίας.

Αυτοί που χάθηκαν μέσα στην ησυχία της θυσίας, αυτοί που ναυάγησαν εκούσια σε λιμάνια επίγειας επιτυχίας, αυτοί που ένιωσαν το άγγιγμα της ελπίδος, έζησαν. Έζησαν και ζουν ακόμα, κι ας πέθαναν. Έζησαν μέσα σε νύχτες μετανοίας, μέσα από τροφές άυλες και απόκοσμες, μέσα σε δωμάτια πόνου και προσευχής, μέσα στα μάτια των συνανθρώπων τους.

Ο κόσμος δύσκολα αντιλαμβάνεται την Αλήθεια. Διότι η Αλήθεια σου αποκαλύπτεται την στιγμή που κενώνεις από τον εγωισμό σου. Και αν συμβεί

αυτό, και πάλι μπορεί να την χάσεις καθώς σκοντάφτεις απρόσεκτα στην χλιαρότητα της καθημερινότητάς σου.

Η κοινωνία της μόδας και της τεχνολογίας έχει αποτύχει να μεταδώσει στον άνθρωπο την ευτυχία και την ειρήνη. Έχει αποτύχει να δει την Αλήθεια κατάματα και να την αναγνωρίσει, διότι είναι ανάπηρη πνευματικά, είναι τυφλή, κουφή, ανόητη, ανυποψίαστη για την απλότητα της ζωής.

Ο μεγαλύτερος φόβος του ανθρώπου είναι ο θάνατος. Και όμως, για τον χριστιανό η μελέτη του θανάτου είναι μελέτη ζωής. Ο κόσμος αποφεύγει να ομιλεί για τον θάνατο, γιατί δεν βλέπει κάτι μετά απ'αυτόν ή εάν βλέπει, τρομάζει μ' αυτό που αντικρίζει.

Ο θάνατος είναι ζωή για τον άνθρωπο που βαπτίζεται καθημερινώς στην ταπείνωση και στην προσευχή. Ο θάνατος παραμένει εχθρός, όμως όχι αιώνιος, όχι ανίκητος, όχι φοβερός και τρομακτικός.

Κάθομαι και παρατηρώ τους ανθρώπους. Οικογενειάρχες, επαγγελματίες, φοιτητές, μαθητές, συνταξιούχοι, επιτυχημένοι οικονομικά ή όχι, καταξιωμένοι κοινωνικά ή περιθωριακοί τύποι-αποτυχημένοι...σε όλους αυτόματα προσδίδω μία ιδιότητα, μία ιδιότητα σύμφωνα με την κοινωνικο-οικονομική τους κατάσταση, σύμφωνα με τον τραπεζικό τους λογαριασμό, με το αυτοκίνητο που οδηγούν, με το κύρος που εκπέμπουν και όχι σύμφωνα με την πνευματική τους εγρήγορση, όχι σύμφωνα με τις πνευματικές τους αναζητήσεις.

Γιατί γίνεται αυτό; Διότι δυστυχώς και για εμένα αυτά είναι τα κριτήρια ζωής. Το πόσο σπουδαγμένος είσαι, τι δουλειά έχεις, πόσα χρήματα παίρνεις, ποια είναι η θέση σου στην κοινωνία. Με αυτά τα κριτήρια τιμούμε ή όχι του ανθρώπους.

Αυτά όμως δεν είναι τα κριτήρια του Θεού.

Και περνά η ζωή μας, και τα πτυχία και τα χρήματα και οι άνθρωποι έρωτες και ερχόμαστε αντιμέτωποι με την στιγμή του επιγείου τέλους μας. Στιγμή που μας αιφνιδιάζει, διότι ποτέ ο άνθρωπος δεν είναι έτοιμος γι'αυτήν, όσο κι αν έχει ετοιμαστεί, όσο κι αν την περιμένει. Στιγμή που όλα παίρνουν ένα νόημα βαθύ, μία στιγμή που συνειδητοποιείς την ουσία-τον σκοπό της ζωής...όμως δεν προλαβαίνεις να κάνεις τίποτα άλλο, μένεις εκεί που σε βρήκε εκείνη η τελευταία στιγμή.

Θέλεις να προλάβεις να ζήσεις λίγο ακόμη, να ζητήσεις συγχώρηση από τον άγνωστο που μόλις έβρισες, από τον ξενιτεμένο που προσπέρασες, από το παιδί σου που αδίκησες, από τον συνεργάτη σου που έκλεψες, από την σύζυγο που

απάτησες...όμως δεν μπορείς. Σου δόθηκε χρόνος, αλλά εσύ τότε δεν ήθελες να αλλάξεις. Σου δόθηκε χρόνος αλλά εσύ επέμενες στα ίδια και στα ίδια. Τώρα όμως... θέλεις να προφτάσεις την τελευταία σου ανάσα με ένα δάκρυ μετανοίας...με την ελπίδα της συγχωρήσεως, με την ελπίδα ότι ο Φιλάνθρωπος θα σε δεχθεί έστω και την «ενδεκάτη».

Πριν έρθει λοιπόν αυτή η στιγμή, καλό θα ήταν όλοι μας να ζήσουμε την Αλήθεια για να ελπίζουμε με τόλμη. Τώρα είναι η στιγμή που όλα μπορούν να πάρουν το πραγματικό νόημα στη ζωή μας. Τώρα είναι η στιγμή που θα θανατώσουμε το τέλος και θα καλωσορίσουμε την αρχή. Διότι τώρα ζούμε στην περίοδο της Χάριτος. Διότι τώρα ζούμε την στιγμή μιας ανεπάντεχης ευκαιρίας λύτρωσης. Διότι τώρα είναι η στιγμή που μας δόθηκε προσωπικά στον καθένα να κάνει την προσμονή, βεβαιότητα. Το παρόν, αιωνιότητα. Το πάθος του, αρετή. Την πνιγερή ατμόσφαιρα της φθοράς, σε αείζωο οξυγόνο Χάριτος.

Όχι, δεν είναι θεωρίες, δεν είναι λόγια του αέρα. Κάποιοι τα έζησαν, κάποιοι τα ζουν, κάποιοι υπάρχουν για να μας μεταδίδουν την ηρεμία του Ουρανού και να μας αποδεικνύουν ότι όλα αυτά μπορούν να επιτευχθούν.

Ο κόσμος τρέχει να προλάβει το αύριο, τρέχει να προλάβει τις κακές επιλογές που έχει προγραμματίσει να πράξει. Ποιο το νόημα όλων αυτών; Ποιο το νόημα ενός σπύρτου μέσα στο ψύχος μιας ερήμου; Καθώς πνίγεσαι και φωνάζεις βοήθεια, ο κόσμος σου πετά μία ράβδο «χρυσών» υποσχέσεων, και εσύ αναπαύεσαι και χαίρεσαι χωρίς να συνειδητοποιείς ότι η ράβδος αυτή, αντί να σε σώσει, θα σε βυθίσει πιο γρήγορα στην άβυσσο της λήθης.

Όλοι οι άνθρωποι είναι αμαρτωλοί, αλλά κάποιοι απ' αυτούς είναι και άγιοι. Όλοι αμαρτάνουμε. Είναι δύσκολο να αποφύγεις την αμαρτία, όμως όχι ακατόρθωτο. Είναι όμως ανόητο, ενώ έχεις αμαρτήσεις, να μην μετανοήσεις. Ο αμετανόητος άνθρωπος αδικεί τον εαυτό του κρατώντας τον στην πτώση. Κρατώντας τον μακριά από την ελπίδα που φέρνει η Ανάσταση.

Όλοι είμαστε αμαρτωλοί, όμως κάποιοι είναι και άγιοι. Άγιοι αμαρτωλοί, άνθρωποι που πέσανε και σηκώθηκαν, που αστόχησαν αλλά δεν απελπίστηκαν, που χάθηκαν αλλά βρέθηκαν, που λερώθηκαν αλλά και καθαρίστηκαν.

Είμαι πολύ λίγος για να μιλήσω γι' αυτούς. Γι' αυτό, σταματώ εδώ. Σταματώ να πληκτρολογώ με ένα αίσθημα χαρμολύπης, μιας και τα δάκτυλά μου κτυπούν λέξεις γεμάτες βιώματα τα οποία δεν έχω ζήσει.

Σταματώ εδώ, ελπίζοντας να αρχίσω να ζήσω και εγώ εν Χριστώ, ελπίζοντας να με αγγίξει λίγη απ' την Αγάπη Του, λίγη απ' την παρουσία Του.

Εγώ σταματώ εδώ... Σ' Αυτόν. Με την ελπίδα να ελευθερωθώ, απ' τον δυνάστη εαυτό.

Εγώ σταματώ εδώ... σ' αυτήν την στιγμή που το φως μου αγωνιά απ' την θαμπάδα της νοσταλγίας, σ' αυτήν την στιγμή που ο ήλιος και η βροχή γίνονται μία αιώνια ανεμελιά...

αρχιμ. Παύλος Παπαδόπουλος

Πηγή: imverias.blogspot.gr